

1. זיוף עמוק, או "deep fake", היא טכנולוגיה המבוססת על בינה מלאכותית, המאפשרת לבצע זיוף של וידאו, צילומים או אודיו בדרך שנראית כמו המקור. באמצעות טכנולוגיה של זיוף עמוק אפשר ליצור למשל קטע וידאו שבה נראה אדם ידוע אומר דברים שמעולם לא אמר, ו"הושתלו" בפיו באמצעות טכנולוגיית הזיוף העמוק המדמה סיטואציה שבה האדם אכן אמר את הדברים. האפקטיביות הרבה שיש לטכנולוגיית זיוף עמוק היא בשל ההשפעה הרבה שיש למראה עיניים, שהיא יותר מאשר משמע אוזניים בלבד, ולקטעי וידאו יש השפעה רבה על הצופים. הסכנות הנובעות מהזיוף העמוק הן מגוונות. הזיוף העמוק יוצר סכנה במישור הפוליטי, משום שהוא מאפשר "לשתול" דברים בפיהם של פוליטיקאים המתמודדים לבחירות, למרות שלא אמרו את הדברים. הדברים ה"מושתלים" בפיהם עלולים לפגוע בהם בקרב קהל התומכים שלהם, ועלולים לעמוד בניגוד למצע הבחירות שלהם, ולשמש כנגדם ככלי ניגוח על ידי מתחרים פוליטיים. הזיוף העמוק יוצר סכנה במישור הפרטיות המינית, משום שהטכנולוגיה מאפשרת ליצור קטעי וידאו מיניים של אנשים. הזיוף העמוק יוצר סכנה לביטחון המדינה, משום שהוא מאפשר "לשתול" מידע מומצא בעניינים רגישים וביטחוניים. הזיוף העמוק יוצר סכנה להליכים משפטיים, משום שהוא מאפשר "ליצור" ראיות באמצעות טכנולוגיית הזיוף העמוק. המשפט הישראלי התמודד עם תופעת הזיוף העמוק, אך לא במלואה. בפסק הדין בעניין יש עתיד (תב"כ 9/24) דנה ועדת הבחירות במקרה של סרטון שנערך באמצעות טכנולוגיית הזיוף העמוק, המדמה את חבר הכנסת יאיר לפיד כמי שאמר דברים מסוימים, באופן העלול להשפיע על עמדת הציבור בבחירות. טענת העותרת באותו מקרה הייתה כי על ועדת הבחירות להורות על הסרת הסרטון מפייסבוק, משום שהוא מנוגד להוראת סעיף 13 לחוק הבחירות (דרכי תעמולה), תשי"ט-1959, האוסר על הפרעה לא הוגנת לתעמולה של מפלגה. ועדת הבחירות דחתה את העתירה, משום שלאור הפסיקה המבחן לקיומה של הפרעה לא הוגנת הוא מבחן הוודאות הקרובה, ולעמדת ועדת הבחירות הסרטון הנדון איננו מקיים את מבחן הוודאות הקרובה משום שלאורך כל הסרטון צוין בו שהוא נערך בטכנולוגיית הזיוף העמוק. מלבד סעיף 13 לחוק הבחירות, אפשר באופן עקרוני להתמודד עם הזיוף העמוק באמצעות הוראות חוק נוספות, כמו סעיף 441 לחוק העונשין האוסר על התחזות לאדם אחר, וכמו סעיף 415 לחוק העונשין האוסר על קבלת דבר במרמה.

2. בספר "מרחב פרטי" של פרופ' בירנהק נדונו הגדרות אפשריות שונות למונח הפרטיות. הגדרה אחת היא פרטיות קלאסית, שמתמקדת במקרים קלאסיים שבהם יש מקום לפרטיות, כמו מצב רפואי, חיי מין, שיחות אישיות וכדומה. הגדרה נוספת היא כי הפרטיות היא תלויה בערכים המשתנים בחברה, ובהקשר זה יש הבדל בין אירופה לבין ארה"ב. אפשרות נוספת היא כי בשל הקושי להגדיר את הפרטיות הרי שזאת נעשית על דרך השלילה, כמו שנעשה בסעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות המונה בצורה מפורטת את הפעולות שנחשבות לפגיעה בפרטיות. בארה"ב נדונה הזכות לפרטיות בהקשר זה הזכות להישכח או להיעזב במנוחה, "the right to be let alone". זכות זאת לא מוגדרת במפורש בחוקה, אולם היא מעוגנת בדין הנוהג בעקיפין. המלומד ויליאם פרוסר קיטלג את הזכות לפרטיות לכמה קבוצות: פרטיות במרחב פרטי, שימוש בשמו או בדמותו של אדם למטרות רווח, פרסום מידע פרטי, הצגת אדם באור כוזב. נדונה האפשרות לסווג את הפרטיות על פי מושא ההגנה. אפשרות אחת בהקשר זה היא לסווג את הפרטיות על פי המקום הראוי להגנה, למשל הבחנה בין רשות היחיד לבין רשות הרבים. על פי סיווג זה הזכות לפרטיות תואמת לאינטרסים כמו הזכות הקניינית למנוע הסגת גבול ואיסור חיפוש בחפצים אישיים. עיגון לגישה זו יש בסעיפים 7(ב) ו-7(ג) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הקובעים כי "אין נכנסים לרשות היחיד של אדם ללא הסכמתו" וכי "אין עורכים חיפוש ברשות היחיד של אדם, על גופו, בגופו או בכליו". עיגון לגישה זו יש גם בסעיפים 2(3) ו-2(4) לחוק הגנת הפרטיות, הקובעים כי אין לצלם אדם ברשות היחיד ואין לפרסם ברבים תצלומו של אדם. אפשרות נוספת בהקשר זה היא לסווג את הפרטיות על פי צורת התקשורת, למשל שיחה, מכתב או מייל. לפי גישה זו יש להבחין בין ההגנה הניתנת על תוכן השיחה, שהיא הגנה חזקה, לבין ההגנה הניתנת על נתוני התקשורת עצמם, שהיא הגנה פחותה. עיגון לגישה זו יש בחוק האזנות סתר, שמגדיר מהי "שיחה" שהחוק מגן עליה, וכן בסעיפים 2(2) ו-2(5) לחוק הגנת הפרטיות, האוסרים על האזנה האסורה לפי החוק וכן על העתקת תוכן של מכתב. אפשרות נוספת בהקשר זה היא לסווג את הפרטיות על פי תוכן המידע ומידע אישי יזכה להגנה.